

ECOUL HANGULUI

ANUL VII, NR. 26

Director: LILIANA PÎNTEA

*Colectivul de redacție al revistei
"Ecol Hangului"*

*urează colaboratorilor, cititorilor și tuturor
hanganilor, multă sănătate, bucurii, belșug,
zile senine și lipsite de griji, iar Bunul
Dumnezeu să vă țină în căușul palmelor
Sale și să vă vegheze pașii pretutindeni.*

LA MULȚI ANI !

*Mulțumiri
SPONSORILOR SPECTACOLULUI*

"AM VENIT SĂ VĂ URĂM !"

**CANDREA TUDOR - S.C. C & C RED
S.R.L.**

**CRUDU LIVIU
CRUDU OVIDIU
CRUDU TUȚU
FLOROAIA FLORIN
MANOLACHE ION
URSU COSTICĂ
URSU SORIN
ȘERBAN DANIEL
ACJOCĂRIȚEI DENIS
BORTĂ GHEORGHÎĂ
DRAGOMIR ECATERINA
COLECTIVUL PRIMĂRIEI HANGU**

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2016
Anul VII, numărul 26*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

**Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci**

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

ARIPI SPRE LUMINĂ

”Crucea, geometric și simbolic vorbind, e semnul întretăierii celor două planuri, e unirea dintre spiritual și material, e metafora dublei noastre naturi: duhovnicească și pământească. Ea ne rezumă, ne recapitulează, ne reprezintă grafic și cardinal, ne expune în dubla – paradoxala, perpendiculara, fundamentala - noastră solemnă și derizorie situație de făptură care deopotrivă ține de lume și de cer.

De ce, ne putem întreba, a fost aleasă crucea drept mijloc de tortură și omorâre a Fiului lui Dumnezeu? Probabil pentru că presupune o lungă agonie (de natură a mulțumi ura, invidia și ticăloșia osânditorilor – siliți totuși să iuțească spectacolul ca să nu-i apuce sâmbăta și nu cumva să se răzgândească dregătorul, motiv pentru care a și fost solicitat Simon din Cirene: ușurează patima amăgitorului, numai să-L vedem mort!); apoi, pentru că prezenta un mod de executare rușinos, rezervat în genere sclavilor și tâlharilor. Legea veche socotind spânzurarea pe lemn a fi un gen de moarte blestată, iar romani, oi execuție infamantă (Răstignește-L!).

Îmi închipui însă, că adevărata explicație adâncă, psihanalitică, ne-o dă verticalitatea ei: omul, ființa înduhovnicită, bipedul, singura creatură care pășește mereu vertical, e pedepsit prin această însușire a sa chiar: e pedepsit fiind expus ocării, batjocurii, înjosirii; el, ființa cu simțul rușinii, pudoarei și demnității, e despuiat întreg (brâul din jurul coapselor Mântuitorului e o ficțiune picturală), e defăimat și luat în răs tocmai prin ceea ce îl definește și deosebește de celelalte animale și îl separă, îl înnobilează.

E ținut (El - ființă superioară, nobilă, activă, slobodă, El - capabil de a privi firmamentul și pe Ziditor față către față) pe un nenorocit și împruțit de lemn și lăsat să moară, prin și din însăși verticalitatea sa: organele intră în ptoză, setea devine chin atotstăpânitor, e expus gol privirilor reci, indiferente sau batjocoritoare ale semenilor (nimeni, dar absolut nimeni, nu ne spun Evangheliile că a procedat ca bunii cetățeni din Coventry - când a fost plimbată goală, prin orașul lor, regina Godiva - care și-au întors fețele către zidurile caselor).

Omul răstignit e distrus de ceea ce i-a fost podoabă și unicitatea. Nu i se adaugă nimic crucii. Chinul e pur, provine din ce are omul mai propriu, mai vrednic de uimire și tărie. Ce triumf pentru vrăjmaș, cu mâinile nepătate de sânge, absolvit de folosirea vreunui artefact! Pe cruce omul nu e propriu-zis chinuit: e numai scos din mișcare și libertate. Caracteristicile acestea ale ființei – coordonatele sale psihofizice – sunt întoarse împotriva lui. Ești vertical? Vertical vei muri, din pricina însăși a verticalității tale. Ești doar fixat, imobilizat, tel quel în deplina însingurare și intensificare a însușirilor tale primordiale.

Batjocura stă nu atât în goliciune și imobilitate, cât în parodierea celor două axe – orizontală și verticală – care descriu starea de trăsătură, de unire a coordonatelor universului, prefăcând-o în caricatură de figură centrală a durerii și derăderii”. (Nicolae Steinhardt – ”Dăruind vei dobândi”)

Lordache Cantacuzino, vistiernicul, primul din familia Cantacuzinilor care a stăpânit moșia Hangului

Pe fondul acestor frământări și nemulțumiri legate de voința lui Vasile Lupu de a căsători pe fata sa, Ruxandra, cu Timuș Hmielnițki, feciorul lui Bogdan Hmielnițki, hatmanul Cazacilor, se suprapune lupta pentru domnie între Marele logofăt, Gheorghe Ștefan și domnitorul Vasile Lupu.

Acest pretendent la domnia Moldovei, Gheorghe Ștefan, ca sol al lui Vasile Lupu, aranjase pentru sine venirea lui la domnie ("Au așezatu treaba sa spre

domnie și cu Racoți și la Matei vodă." - după cum spune cronicarul Miron Costin, în opera sa la p.114) adică obținuse și sprijinul principelui Transilvaniei și al domnitorului Țării Românești. În același timp, Gheorghe Ștefan, obținuse și adeziunea unor boieri moldoveni (*"Ciogoleștii anume și cu Ștefan sărdariul, cuprinzîndu-i cu giurămîntul să ție taina. Au ales cu sfatul lor, numai să aducă oști ungurești și muntenești asupra lui Vasilie –vodă"*).

Începuse să se zvonească despre venirea unor oștiri străine în țară. Atunci Ciogoleștii, temându-se pentru viața lor, au scris un răvaș prin care denunțau acțiunile lui Gheorghe Ștefan; au dat acest răvaș egumenului de la Mănăstirea Aron-Vodă, cu porunca de a-l arăta lui lordache vistiernicul, apoi la domnie (M.C.pagina 116). lordache vistiernicul „*îndată au stătut la mare voie rea, ca un om întreg ce era la toată hirea*” și l-a îndemnat pe egumen să-l dea la domnie. Domnitorul a arestat și pe Ciogolești și pe Ștefan Sărdariul și i-a omorât „noaptea înaintea jitniții ce este în curtea înluntru”.

Spusele lui Miron Costin, evidențiază o altă fațetă a personalității lui lordache Cantacuzino: solidaritatea de clasă a boierimii față de deciziile tiranice ale domnitorilor, fără consultarea sfatului boierilor dar și o dezaprobare a acțiunilor în forță ale unor boieri de a lua domnia, angajând și oștiri străine, ceea ce putea pune în pericol țara. Iată cum descrie Miron Costin, în letopisețul său, la pagina 119, frământările din sufletul lui lordache vistiernicul prilejuite de aceste evenimente: „Multu au stătut boierii, mai vîrtos lordachie vistiernicul cel mare pre acele vremi, să nu piaie Ciogoleștii și Ștefan Sărdariul, ce temîndu-să Vasilie-vodă ,după apropiatul oștilor ungurești, să nu facă și ei vreo zarvă la curte , i-au omorît. Eram pururi în casă eu la lordachie vistiernicul și adormisă foarte cu greu lordachie vistiernicul de mare scîrbă ce avea, cîndu, pre amiadzănoapte, au dat știre de la curte de perirea Ciogoleștilor și a sedariului. Și dacă l-am deșteptat, îndată au dzis: „*Au , perit-au cei boieri?*” Și dacă i-am spus că au peritu, au suspinat greu, dzicîndu: „*Ah! Ce s-au făcut!*”

Apropiindu-se Gheorghe Ștefan cu ajutoarele din Transilvania , Vasile Lupu, cu toată curtea sa, se refugiază din Iași spre cetatea Hotin, urmărit de oștile lui Gheorghe Ștefan. Pentru a trece Nistrul, așteptând și el ajutor din partea lui Timuș, ginerele său. Împreună cu Vasile Lupu au plecat și boierii Cantacuzini și alți boieri credincioși domnitorului, în timp ce *"boierii ceilalți toți și slujitorii cu pușcile s-au întorsu spre Iași, la domnul tînăr"*, notează, cu amărăciune, cronicarul Miron Costin la pagina 123. Și aceste evenimente probează că acești boieri Cantacuzini înțelegeau să-și păstreze jurămîntul dat domnitorului în orice împrejurare, fie în timpuri fericite, fie în vremuri dificile.

Timuș Hmielnițki, cu oastea lui de cazaci, a venit în ajutorul socrului său, determinând retragerea lui Gheorghe Ștefan, însă boierii Cantacuzini au trecut printr-un pericol de moarte: Timuș, după ce a omorât pe pisariul Cotnarschi, urmărea să-i omoare și pe Cantacuzini, deoarece l-au sfătuit pe Vasile Lupu să nu-și mărite fata, pe Ruxandra, cu el.(vezi și mai sus). Astfel că, acești boieri umblau tot cu mare fereală, și numai pe ascuns veneau la Vasile-vodă și, spune Miron Costin: *"De care toate suspina greu Vasilie-vodă și-și frîngea mînule de ginere ca acela."*

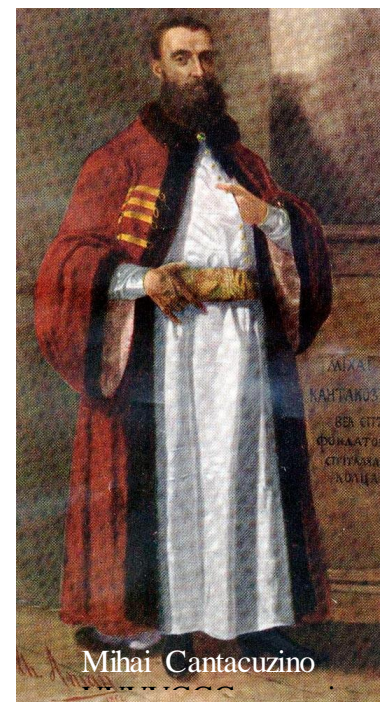
Vasilie-vodă, simțindu-se puternic împreună cu cazacii, a atacat Țara Românească, pe Matei Basarab, însă, învins fiind, trebuie să părăsească, din nou, scaunul domnesc și să treacă Nistrul, stabilindu-se într-un oraș căzăcesc. De acolo, trimite o solie la socrul său, Bogdan Hmielnițki, însărcinând cu aceasta, pe lordachie Cantacuzino, în timp ce Toma, fratele lui lordachie, apăra Cetatea Sucevei, unde erau adăpostite averea și familia sa. În cele din urmă, Gheorghe Ștefan iese biruitor și primește firman de domnie din partea turcilor. Toma vornicul a fost prins de Gheorghe Ștefan după ce acesta a luat Cetatea Sucevei. lordachie, de bună voie („*ca um miel spre giunghiere*” spune cronicarul), a venit singur a se preda lui Gheorghe Ștefan, care îi închide, pe amândoi, la un sat, Buciuiești, și „*porunca mergea una după alta, să-i omoară*” (M.C. pag. 150-151). Au scăpat de moarte cei doi frați Cantacuzini în urma morții lui Matei Basarab, când oștenii lui Matei, seimenii, care „*la aceia semeție se suise den izbânde cu Matei-vodă, cît nici domniia, nici pre boieri nemica nu băga în samă*”, au numit ca domn pe Constantin-vodă. Și, spune, mai departe, cronicarul: „*Iar cum au audzit Ștefan –vodă (Gheorghe Ștefan-n.a.) c-au stătut Constantin-vodă la domnia Țării Muntenești, în loc au repedzit, să nu-i omoară, că era fratele lor Costantinpostelnic în Țara Muntenească. Și asea au hălăduit Toma vornicul și fratele său, lordachie vistiernicul, atunci de primejdia morții*” (M.C. pag. 151). Miron Costin consideră această salvare a vieții

GRIGORE al II-lea GHİKA VODĂ
1600 – 1752

lor ca un act de dreptate dumnezeiască, pentru că au fost niște oameni drepecți „*Singur Dumnezeu, preste nădejdea omenească ferește pe cei direpecți de primejdii, că ce oameni au fostu acești doi, aicea în țara aceasta, ales lordachie vistiernicul, fără de scrisoarea mea credzu că va trăi numele lor în veci într-această țară de pomenirea oamenilor, den omu în omu.*”

Cu privire la acest episod, Ion Neculce, cronicarul, dă și alte amănunte. După ce l-a prins pe Toma la Cetatea Sucevei, Gheorghe Ștefan, s-a purtat frumos cu el până ce l-a adus și pe fratele său din Polonia, unde se refugiase, jurându-se că nu-l va pedepsi. După aceea, i-a închis pe amândoi și pe doamna lui Vasile-vodă, la Buciuiești, unde „*multă groază le făcea*”; noaptea îi ducea cu luntrea pe Bistrița și-i amenința că-i aruncă în apă să se înece. Tot ce au avut : sate, haine, odoare, bucate, 90 mii galbeni, toate le-au fost luate. De două ori i-a poruncit, în scris, armașului Hăbășescu, să-i omoare pe cei doi, dar acesta, „*n-au vrut să să grăbească să-i omoare*”. A scris porunca și a treia oară, „*numai să-i omoară*” și „*stînd cărțile gata pe masă*”, a sosit un trimis din Țara Muntenească, de la noul domnitor, Constantin-vodă Basarab, cu cererea de a-i elibera pe frații Cantacuzini, altfel „*vor strica prieteșugul și să fie gata de războiu*”. Au scăpat atunci de moarte numai străduinței aceluia trimis care a parcurs drumul de la București la Iași numai într-o zi și o noapte. Pentru aceasta „*i-au pus muntenii nume de atunci, Ușurelu*”, și după aceea „*multă milă au avut de la Cantacozinești*”. (Ion Neculce, O samă de cuvinte, în Volumul, Opere, Editura Minerva, buc., 1982, p. 183-185.)

Mihai Cantacuzino

Ion Neculce, în opera citată, la pagina următoare, arată o altă latură a caracterului celor doi frați Cantacuzini. Deoarece li s-au luat toate moșiile, au fost despăgubiți, de Gheorghe Ștefan, cu moșiile ce aparțineau familiei Ceaureștilor. „*Dar mai pe urmă s-au socotit Toma vornicul și cu frate-său lordache vistiernicul de voia lor și li-au dat iar la niamurile lui moșiile, la Ceaurești, să le stăpîniască*”

moșiile ce aparțineau familiei Ceaureștilor. *”Dar mai pe urmă s-au socotit Toma vornicul și cu fratele său lordache vistiernicul de voia lor și li-au dat iar la niamurile lui moșiile, la Ceaurești, să le stăpîniască”*

După îndepărtarea lui Gheorghe Ștefan de la domnie, frații Cantacuzini și-au recuperat, în mare parte, averile confiscate. Toma mai este amintit și-n vremea domniei lui Ștefăniță (1658-1662), feciorul lui Vasile –vodă, cu titlul de vornic (M.C. pag.182), însă Ion Neculce, menționând o întâmplare din vremea aceleiași domnii, când Ștefăniță-vodă vroia să mărească impozitul pe fumărit de la un leu de casă, la șase orți de casă, cei doi boieri Cantacuzini s-au opus, iar Ștefăniță s-a repezit la ei cu hamgerul, să-i taie, boierii scăpând cu fuga, Toma apare cu titulatura de vornic, în timp ce fratele său este menționat numai cu numele, lordache, fără titulatura de vistiernic. Și, scrie cronicarul mai departe: *”Măcar că cei doi boieri era greci, dar să punea tare pentru țară și pentru obicei nouă să nu să facă, că obiceia cele nouă fac răsipă țărilor și peirea domnilor.”* (Ion Neculce, op. Cit. pag.189)

După moartea lui Ștefăniță-vodă, cei doi frați cantacuzino se bucură de mare influență, prin legăturile lor de rudenie, prin nepotul lor, Rusăt cel Bătrîn, care avea *”multă trecere și cinste la Poartă”* aranjează treburile pentru urcarea în scaunul domnesc a lui Dabija-vodă. Un fiu vitreg al lui Dabija se însoară cu o fată de-a lui lordache, astfel că Dabija, ajungând cuscru cu lordachie, îi dă acestuia dregătoria de mare spătar. Aceasta a fost pentru puțină vreme, pentru că lordachie a murit și l-au îngropat la mănăstirea lui Barnovschi-Vodă, *”... ”cu multă pofală și cu mare jele dispre toți pemîntenii... că, măcar că era grec, omu strein, dar era om bun: se punea tare pentru pemînteni la domnie”* (Ion Neculce, op. cit., pag.168).

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

IARNA

Mă gândeam că și în acest an Crăiasa Zăpezii va uita să-și arunce mantia pufoasă de nea peste întreaga natură și că frigul și gerul vor îngheța pământul gol, fără nici un pic de zăpadă. Într-o zi însă, norii s-au adunat încet, acoperind cerul și au început să cearnă mii de steluțe de argint. Unele se grăbeau să îmbrace pământul, altele, mai leneșe, se zbenguiau în aer, ca niște copii neascultători, ca în final să coboare ușor, peste pământul încremenit de frig.

Steluțele s-au prins repede de crengile golașe ale copacilor, care păreau îmbrăcați în zahăr alb. Brazi din apropiere și-au aplecat ramurile sub greutatea zăpezii, iar dealurile au devenit dintr-o dată mai mari și amețitor de albe. Ceahlăul, muntele nostru legendar, și-a împodobit din nou fruntea, cu o coroană de gheață și pare trist pentru că apa în care s-a oglindit toată vara, e acum înghețată sub un strat gros de nea.

Crăiasa Zăpezii poartă, în acest an, o rochie din gheață, peste care spiridușii au cusut zeci de steluțe argintii. De când au căzut primii fulgi de nea, călătorește mereu prin văzduh împrăștiind mult frig, ger și viscol, risipind, în joacă, zăpada de pe acoperișuri. Uneori, cu bagheta ei magică, despică norii cenușii și lasă soarele să așeze mii de pietre prețioase strălucitoare peste zăpada imaculată, transformând întregul pământ, într-un tărâm fermecat, în care toți copiii sunt veseli și fericiți, pentru că știu că Moș Crăciun va veni să le aducă daruri, în noaptea în care colindele se vor înălța spre cerul înstelat, vestind Minunea Nașterii Pruncului Iisus.

Sânziana Mazilu, clasa a V-a, prof. Dominte Teodora

Spectacolul "Am venit să vă urăm!" - o întâlnire de suflet

27 decembrie 2016 - o zi în care s-a mai scris încă o pagină de aur în istoria comunei Hangu, pentru că în această zi s-a desfășurat pe scena Căminului Cultural, începând cu ora 13,00, spectacolul "Am venit să vă urăm!", spectacol inițiat și organizat de **Biblioteca Comunală Hangu** în parteneriat cu Școala Hangu, Primăria Hangu și Asociația Culturală Hangu.

"Poate că "spectacol" e mult spus, a fost o încercare de a smulge din uitare frumoasele noastre obiceiuri de Anul Nou, pentru că un popor fără tradiții își pierde repede identitatea și poate fi dezrădăcinat ușor. A fost mai mult o întâlnire de suflet între generații, cei mai în vârstă și-au amintit, cu nostalgie, obiceiurile copilăriei și tinereții lor, iar cei mai mici au învățat să le ducă mai departe, așa cum le-au moștenit și să le dăltuiască în neuitare " au rostit la

deschiderea spectacolului, prezentatorii: Letiția Asavei, Marian Bontaș și Robert Nemțeanu,

Dacă am reușit să reînviem tradițiilor și obiceiurile noastre de Anul Nou, înseamnă că marele nostru poet Lucian Blaga avea dreptate atunci când afirma că "veșnicia s-a născut la sat", înseamnă că putem fi mândri că suntem hangani și că datinile noastre la sărbătorile de iarnă, nu au fost uitate definitiv, chiar dacă ani la rând au așteptat, în tăcere, să fie scoase la lumină și să prindă viață, pe scena căminului cultural.

Poate că spectacolul nu a fost pe măsura așteptărilor, dar s-a desfășurat în condiții mult mai bune, decât în anii anteriori (când în sala de spectacol era foarte frig, iar elevii trebuiau să strige ca să se facă auziți) pentru că, în urma materializării proiectului "Modernizare, reabilitare și dotare - Cămin Cultural Hangu", căminul nostru dispune de încălzire centrală, mobilier nou și stație de sonorizare.

În cuvântul de început, domnul Florin Samoilă - Director al Școlii Gimnaziale Comuna Hangu, a mulțumit, elevilor, cadrelor didactice, autorităților locale implicate în desfășurarea acestui spectacol, dar și sponsorilor care l-au ajutat să le ofere copiilor dulciuri și fructe.

Crăciunul înseamnă, mai presus de orice, minunea Nașterii Pruncului Iisus, de aceea primii care au urcat pe scenă au fost elevii clasei a III-a, sub bagheta doamnei învățătoare Manolache Steluța, care au vestit această minune cu mare bucurie, prin colinde și cântece religioase.

Datina colindatului a avut dintotdeauna un farmec aparte. În trecut, odată cu lăsarea întinericului, casele erau animate și însuflețite de colindele cetelor de flăcăi care, pe întreg timpul nopții și până în jurul amiezii din ziua Crăciunului străbăteau ulițele satelor de la un capăt la celălalt. Îmbrăcați în sumane sau cojoace, cu căciulile împodobite cu mușcate, tinerii cântau, cu sau fără de acompaniament, colinde religioase, colinde pentru gospodari sau colinde pentru fete.

Am fost însoțiți de "Steaua,, ce ne-a călăuzit spre Lumina Lumii, împreună cu câțiva dintre elevii clasei I, îndrumați de către doamna învățătoare doamna Petrea Magdalena.

Colindatul cu steaua reprezintă o datină comună spațiului european, prin stea colindătorii immortalizând marele eveniment creștin. Cu mult timp în urmă, băieții se asociau în grupuri de câte trei și aveau ca recuzita o stea confecționată dintr-o veșcă (coajă de copac din care se făcea marginea circulară a sitelor), pe care se montau „razele” din lemn și un toiag din lemn care susține steaua, totul fiind îmbrăcat în hârtie multicoloră și beteală. Pe ambele fețe de veșcă erau lipite imagini (icoane) ce

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

reprezentau scena religioasă a Nașterii Pruncului Iisus, sub veșcă fiind agățat un clopoțel. Băieții care umblau cu steaua se numeau crai sau stelari, amintind de personajele biblice Gaspar, Baltazar și Melchior, steaua simbolizând astrul care i-a călăuzit în plină noapte pe cei trei crai către locul în care s-a născut Iisus. Pe cap stelarii purtau coifuri confecționate din hârtie colorată, unii având o costumăție care imita pe cea de atunci, aspect ce nu se mai păstrează în zilele noastre.

I-am aplaudat, pentru a le risipi emoțiile, pe plugarii claselor I și a IV-a, pregătiți de doamna învățătoare Pârlea Teodora, dar și pe , elevii clasei a VI-a, care au pregătit pentru noi, coordonați de doamna profesor Popoia Cecilia, un Plugușor special.

Uratul cu plugușorul începe în ajunul Anului Nou. Copiii umblau înainte, cu plugușorul mic, un plug în miniatură și își procurau clopoței, talângi, bice și harapnice împodobite cu lână și ciucuri. Biciul avea codiriștea lungă și împletitura subțire, fiind cel folosit de căruțași la îndemnatul calului; harapnicul avea codoriștea groasă, scurtă, iar împletitura lungă și era utilizat, de obicei, pentru boi. Adesea, cozile biciului și harapnicului erau ornamentate cu creștături, iar împletitura era împodobită cu ciucuri și pânglicuțe. Ajungând sub fereastră casei unui gospodar, copiii începeau a ura. De obicei unul vorbea, ceilalți agitând clopoțeii și plesnind din bici. Din recuzita plugului făcea parte și buhaiul, o putinică sau o cofă, legată la gură cu o piele de vită. La mijlocul pieii este o gaură prin care se trece părul de cal. Prin frecarea părul cu mâna umezită, buhaiul scotea un sunet cu care se acompania urarea. Uneori buhaiul era împodobit, i se puneau coarne învelite în hârtie colorată și ciucuri. Copiii umblau cu plugușorul mic numai seară. Noaptea, când se pornea plugul mare, ei se retrageau. Uratul cu plugul mare se făcea de către flăcăi și oameni maturi. La un plug împodobit cu panglici, ciucuri, hârtii colorate, crengi verzi și clopote se înjugau vitele. Se folosea și la ceat mare toată recuzita existentă la plugul mic, inclusiv buhaiul. Se umbla de la casă la casă cu uratul de belșug în noul an. Versurile cuprindeau descrierea muncii agrare.

După urători, a urcat pe scenă, grăbită și plină de neastâmpăr, "Capra," de la Buhalnița, pregătită de elevii clasei a VIII-a B, coordonator profesor Marcel Farcașanu, dar și vestita și frumoasa "Capră de la Hang", pusă în scenă de elevii clasei a VIII-a A, îndrumați de doamna profesor Afloarei Mihaela.

Capra este un personaj mito-zoomorf, ea își subordonează toate celelalte personaje care o înconjoară: „Moșii”, „Babele”, „Ciobanul”, „Vânătorul”, „Căpitanul”, „Negustorul” etc. Capra este o prezență fascinantă care se caracterizează printr-o vitalitate excesivă, reușind să acapareze întreaga asistență prin dezinvoltură pantomimei și expresivitatea ținutei. În desfășurarea tradițională a obiceiului, caprele sunt anunțate de către Căpitani, cu strigături. Jocul Caprelor se desfășoară pe fond muzical, iar Căpitanul rostește urări pline de haz. În momentul când Capra este împușcată de către Vânător și cade la pământ, Moșul și Baba, "stăpânii Caprei", intră în panică, se agită și poartă un dialog straniu cu animalul și, mai apoi, se iau la ceartă. Între timp apare "Negustorul" care se oferă să cumpere "Capra", dar până să se hotărască, solicită un "Medic". "Medicul" pune "Capra" pe picioare spre bucuria tuturor, iar glumele și ironiile își reiau cursul.

Capra se alcătuește dintr-un lemn scurt, cioplit în formă de cap de capră, care se învelește cu hârtie roșie. Peste această hârtie se pune o altă hârtie neagră, mărunț tăiată și încrețită în forma părului. În loc de aceasta se poate lipi și o piele subțire cu păr pe ea. În dreptul ochilor se fac în lemn două scobituri unde se pun două boabe de fasole mari, albe, cu pete negre, peste care se lipește hârtia

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

neagră cu încrețituri sau pielea cu păr. Pe ceafă are patru cornițe, frumos împodobite cu hârtie colorată, pe care se află înșirate șiraguri de mărgele. În dosul coarnelor se află o oglindă care răsfrânge foarte mândru lumina de pe la casele unde intră capra noaptea. În cele două fălci de sus ale capului, se pune falca de jos, care se mișcă în jurul unui cui care nu se vede. Aceasta falcă este îmbrăcată la fel ca și capul. Sub ceafă este o gaură în care se pune un băț lung de un cot, de care se ține capra. De partea de dinaintea fălcii de jos se află atârnat un clopoțel, iar de partea de dinapoi se află legată o sârmă. Dacă această sârmă se lasă slobodă, partea de dinaintea fălcii de jos atâră și astfel gura caprei se deschide. Dacă s-ar trage scurt de sârmă, gura caprei s-ar închide printr-o clămpăneală seacă, de lemn. Firește

clopoțelul sună. Atât bățul, cât și sârmă sunt acoperite cu un sac de formă tronconică, de pânză groasă de sac, care, pentru a sta umflată și a acoperi astfel pe cel ce va ține capra de băț, va clămpăni-o și va juca-o, are legate pe dinăuntru niște cercuri de sârmă sau de lemn.

Capra este însoțită de o ceată zgomotoasă, cu nelipsiții lăutari. Capra saltă și se smucește, se rotește și se apleacă, clămpănind ritmic din fălcile de lemn. Un spectacol autentic trezește în asistență fiori de spaimă. Mult atenuat în forma sa citadină actuală, spectacolul se remarcă mai ales prin originalitatea costumului și a coregrafiei. Cercetătorii presupun că dansul caprei, precum și alte manifestări ale măștilor (căiuții-feciori travestiți în crai, turca-masca de taur), întâlnite în satele românești la vremea Crăciunului provin din ceremoniile sacre arhaice închinare morții și renașterii divinității. Denumirea de CAPRĂ este specifică zonei Moldovei. Caprele din Moldova, cu bot de lemn clămpănitor, au specifice coarnele mai mici și mai puțin împodobite decât în restul țării. Ele sunt acoperite cu covoare sau macaturi și uneori poartă pe spinare o fâșie cu clopoței. Celelalte personaje mascate care le însoțesc prezintă adesea scene comice, cu aluzie la comunitate, sau la evenimente actuale. Chiar și pe vremea comunismului, se făcea aluzie la regim și la condițiile de trai.. În mod tradițional, capra joacă în mijloc, fiind înconjurată de celelalte măști, după cântarea la fluier, sau la strigăturile flăcăilor care au sarcina de a o juca.

Pe scenă, au urcat apoi, încet, pentru că "erau oboșiți de drum", un pui de urs și Ursul, însoții de elevii clasei a VII-a A, coordonator, doamna profesor Dominte Teodora.

Ursul este o prezență la fel de agreată în obiceiurile de Anul Nou. În spațiul românesc și implicit în Moldova, cultul ursului își află originile în zorii civilizației (paleolitic). La geto-daci ursul era considerat un animal sacru, cu multiple virtuți simbolice. El apărea și în cultul lui Zalmoxis, numele acestuia fiind derivat de la însăși blană ursului (zalmos - blană de urs). Din bogatul simbolism al ursului s-au păstrat, până astăzi, unele credințe care atestă venerarea animalului în Moldova, mai mult decât în alte zone ale țării; poate și datorită faptului că pe aceste meleaguri au trăit, dintotdeauna, dacii liberi. În desfășurarea jocului ritual al Ursului – etalare de forță, vitalitate și dibăcie – se mai pot vedea și acum câteva secvențe care evidențiază credințele referitoare la urs ca simbol al perpetuei regenerări vegetale. Rostogolirea Urșilor în cerc, bătutul și moartea acestora, apoi învierea miraculoasă, redau metaforic succesiunea anotimpurilor ce stau sub semnul acestui animal, capabil să învingă iarnă și să știe când vine primăvara cu adevărat. Jocul cu măști de Urs a fost atestat în Moldova mai mult decât în alte zone ale țării.

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Capul măștilor de urs se bucură de o atenție specială. Utilizând aproape aceleași materiale, creativitatea localnicilor a impus o varietate tipologică extrem de mare. Ursul este întruchipat de un flăcău purtând pe cap și umeri blana unui animal, împodobită în dreptul urechilor cu ciucuri roșii. Masca este condusă de un „ursar”, însoțită de muzicanți și urmată, adesea, de un întreg alai de personaje (printre care se poate afla un copil în rolul „puiului de urs”). În răpăitul tobelor sau pe melodia fluierului, și ajutată de un ciomag, masca mormăie și imită pașii legănați și sacadați ai ursului,

izbind puternic pământul cu tălpile. Semnificația este purificarea și fertilizarea solului în noul an. Există ipoteza că la originea acestui obicei s-ar afla un cult traco-getic.”

Banda Haiducului Bujor,, - formată din elevii clasei a VII-a B, îndrumați de doamna profesor Iuliana Petroaia - ne va aminti, cu drag, curajul și spiritul de dreptate al locuitorilor acestui ținut. Această tradiție a fost întreruptă în comuna Hangu, de câțiva ani, copiii și tinerii „nu s-au mai făcut haiduci”. Haiducul Ștefan Bujor, originar din părțile Bistriței, conduce ceată de voinici, prin codrii Neamțului, ajungând, la mijlocul secolului al XIX-lea, și prin pădurile noastre. Aici „Lua bani de la bogăți/ Și-

mpărțea la cei săraci./ La văduve și orfani/ Le dădea vite și bani”. Înobilat de o aură de romantism, păstrată în folclorul oral, Bujor e simbolul Binelui împotriva Răului, reprezentat în piesă de Grec, de Căpitanul puterii și de Vânător – cu toții, oamenii stăpânirii fanariote. Spre deosebire de alte piese cu același subiect, la Baia, Ștefan Bujor mai are în ceată doar 4 haiduci și Ciobanul de partea sa. Cu toții sunt îmbrăcați în frumoasele costume populare bărbătești, cu plete sub căciulile din miel, având ca arme săbii și pistoale. Haiducii – Ciobanul și Bujor – sunt surprinși de Căpitanul puterii și de Vânător, în codru, unde haiducii povesteau căpeteniei confruntarea ce tocmai avusese loc cu Grecul, la poarta palatului domnesc. Sub amenințarea capturării și omorării sale de către oamenii stăpânirii, Bujor nu se intimidează, ci, ca un viteaz autentic, preferă moartea prin luptă decât capitularea: „Decât să mă dau legat/ Mai bine mor împușcat!”. Finalul este fericit: haiducii, chemați prin sunete de corn de Bujor, câștigă lupta cu cei trei, îi răpun, apoi joacă hora biruinței: „La poale de codru verde/ Toți cântă și chefuiesc/ C-au scăpat de jug domnesc!”. Ca niște artiști adevărați, cu fiorul mândriei că aparțin acestui loc istoric, băieții din clasa a III-a B s-au identificat cu rolurile interpretate în „Banda lui Bujor”, iar noi, învățători și părinți, cu toții, știm de acum că „Haiducii” vor cutreiera, iarăși, în Ajun de An Nou, ulițele satului, în sunetul magic al cornului.

Ne-a descrețit frunțile și a șters cenușa uitării de pe obiceiurile din trecut, la sărbătorile de iarnă, pe care fetele de măritat le respectau cu sfințenie, „Smărăndița din Gura Hangului,, -scenată regizată de bibliotecar Liliana Pîntea.

Au vestit bucuria Nașterii Mântuitorului Iisus și ne-au colindat, cu emoție în glas, elevii de gimnaziu, sub bagheta doamnei profesor Bondar Marcela.

Cei mai mici dintre copiii de pe scenă, „Voiniceii,, din Grupa Mare, pregătiți de doamna educatoare Lupu Maria, au încheiat spectacolul nostru de tradiții și obiceiuri de iarnă,

sorcovindu-ne.

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Colindătorii cu Sorcova purtând câte o traistă încărcată cu semințe de grâu, secară, orz, ovăz, mai rar cu porumb, intră în case, aruncă boabe cu mâna, imitând semănatul pe ogor, și urează gazdelor sănătate și roade bogate. Ei sunt răsplătiți cu mere, colaci sau bani. După plecarea lor, gospodinele adună semințele și le duc în grajdul vitelor, pentru a fi sănătoase peste an. Numele de sorcovă vine de la cuvântul bulgar surov (verde fraged), aluzie la ramura abia îmbobocită, ruptă odinioară dintr-un arbore. Înclinată de mai multe ori în direcția unei anumite persoane, sorcova

joacă întrucâtva rolul unei baghete magice, înzestrate cu capacitatea de a transmite vigoare și tinerețe celui vizat. Textul urării, care amintește de o vrajă, nu face decât să întărească efectul mișcării sorcovei. Prin fastul și diversitatea lor, sărbătorile de iarnă sunt cele mai ample și mai spectaculoase din cultura populară actuală. În calendarul românilor, acest ciclu de sărbători este foarte important. Este cea mai lungă perioadă a anului când sărbătorile se țin lanț, cea mai bogată în semnificații și evenimente creștine; cea care îi leagă pe români mai mult de tradițiile populare și de locurile natale; cea care impune comunității românești alte ierarhii, altă stratificare socială decât cea obișnuită; este perioada care, în multe locuri, te transportă într-o lume străină parcă de obișnuințele cotidiene - o lume în care e, cu adevărat, sărbătoare.

A consemnat, **Liliana Pîntea**

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Basmul iernii

Abia terminase toamna jocul cu frunzele ruginii, abia așezase bruma peste iarba și peste florile triste, că într-o zi, au început să coboare lin, din înaltul cerului, spre pământ, steluțe mici, argintii și să se așeze ușor, peste tot, dar pentru că razele soarelui se jucau de-a v-ați ascunselea printre nori, steluțele s-au topit repede. Iarna bătuse la ușă, însă nimeni nu se ostenise să-i deschidă... N-a trecut mult timp și, încălțată cu pantofi de gheață, acoperită cu o mantie

pufoasă de fulgi albi și cu mii de diamante prinse în părul negru, iarna a pornit în grabă, dinspre munți, aducând cu ea, pe aripi de viscol, fulgi mari și rezezi, care au acoperit întregul pământ cu un strat gros de nea. A nins mult, ca în poveștile din copilărie, până când casele s-au ascuns sub acoperișurile albe, copacii au îmbrăcat haine de zăpada, dealurile au luat forme ciudate, semănând cu uriașii din desene animate, codrii au amuțit sub greutatea zăpezii, iar crengile brazilor par să facă reverențe, așteptând marea sărbătoare a Nașterii Domnului Iisus.

Sub vraja iernii soarele, atât de obraznic altă dată, a adormit după norii cenușii și abia atunci când se trezește, se ivește somnoros și palid, așezând diamante peste zăpada înghețată, în timp ce frigul nemilos se strecoară pretutindeni. Iarna a risipit împreună cu miile de steluțe argintii o altă vrajă ciudată, cea a tăcerii. Întreaga natură pare încremenită sub povara grea și rece. Uneori, de pe câte o ramură subțire de copac, fulgii se risipesc și coboară alene spre pământ. În dansul lor alb, se prind alți fulgi vegheați de stelele ce ținutiesc bolta întunecată a cerului. Vraja se destramă abia în ajunul Crăciunului, când liniștea albă e sfâșiată de glasuri de copii, ce vestesc, cu veselie, minunea Nașterii Mântuitorului.

Marc Elisa, clasa a VI-a, Școala Hangu, Prof. Popoaiea Cecilia

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Să readucem magia Crăciunului, în sufletele noastre

Ana-Maria Dîrțu

Se apropie minunata sărbătoare a Nașterii Domnului Iisus Hristos, însă, noi, oamenii, am pierdut ceva din esența acestor sărbători. Nu mai simțim aroma de altădată a fericirii ce ne făcea sufletul să tremure din toate încheieturile. Nici vremea nu mai este cum era altădată: acum este mohorâtă, mereu supărată și plângăcioasă. Nu mai roiesc fulgi pufoși de nea, nici țurțurii nu mai împodobesc maiestuos grinzile caselor, iar Regina Zăpezii nu mai transformă ferestrele noastre în

tablouri uimitoare. Copilașii nu se mai dau cu săniile, așteptându-l nerăbdători pe Moș Crăciun, căci iarna ajunge cam târziu la noi.

Nimic nu mai este cum era. Timpul de astăzi are un parfum diferit față de timpul de ieri... Am putea spune că este normal, dar totuși suntem nostalgici, căci am vrea să păstreze măcar o fărâmə din esența timpului apus. Dar, oare, ne-am pierdut într-adevar atât de tare încât nu mai găsim calea spre trăirile sincere? Nu mai putem oare să redăm Crăciunului magia de altădată?

Pentru a reuși acest lucru ar trebui, în primul rând, să credem..., să credem în noi, să credem în magie, în Crăciun, în iubire și prietenie. Trebuie să ne aducem aminte cum să fim oameni. Trebuie să învățăm să fim sinceri, să iubim, să credem, să apreciem și cele mai mărunte lucruri.

Haideți să aruncăm o privire sinceră în sufletul nostru și să facem puțină ordine în hățișul de gânduri al minții. Priviți mai mult la copii și stați mai mult în preajma lor, căci acum, noi adulții, avem de învățat cele mai multe lucruri de la ei. Nu, nu sunt naivi! Abia ei trăiesc cu adevărat viața aceasta, întrucât sunt capabili să împartă zâmbete de dimineață până seara, fără să fie falși nici măcar o secundă, știu să savureze fiecare moment, fără să se simtă incompleți că nu au immortalizat clipa într-o fotografie, pe care să o posteze mai apoi pe un site de socializare. Doar ei se bucură sincer și de cel mai mărunț lucru și iubesc să dăruiască: în fiecare cadou își lasă câte un crâmpei din sufletul lor. De la ei putem să învățăm, să redescoperim ce înseamnă iubirea, sinceritatea, fericirea. Prin ei, magia Crăciunului va dăinui mereu în lumea aceasta caracterizată de o dură și izbitoare realitate, în care visurile au devenit un lux.

Dragii mei, lăsați lucrurile scumpe, miile de decorațiuni, sutele de feluri de mâncare și garderobe sofisticate! Împodobiți-vă sufletul cu trăiri și momente minunate alături de cei dragi, îmbrăcați-vă mintea în cele mai sincere gânduri și bucurați-vă privirea căutând frumosul și binele în lumea care vă înconjoară. E suficient să împodobiți un brăduț, împreună cu cei dragi, să vă lăsați casa învăluită în parfumul fursecurilor și a cozonacilor gătiți după rețeta buncii și, cel mai important: nu uitați să vă îmbrăcați în OAMENI!

Credeți în voi, în oamenii din jurul vostru, în iubire și frumos și astfel, veți reuși să credeți și în magia Crăciunului. Numai așa o vom putea readuce în viața noastră, reușind să transformăm lumea într-un loc mai bun și mai blând pentru sufletele și visurile noastre.

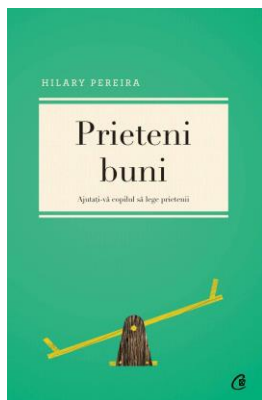
Îmi doresc ca Moș Crăciun să nu vă uite, căci știu că ați fost cuminți și să vă aducă lumină și căldură în suflete, multe bucurii, sănătate și realizări! CRĂCIUN FERICIT!

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Invitație la lectură

"Prietenii buni – ajutați-vă copilul să lege prietenii"

Oana Grecea

Îți iubești copilul? Vrei să fie cel mai prietenos dar nu-i prea reușește? Uneori, pentru a-ți educa copilul sau a-l sprijini în viața de zi cu zi ai nevoie de... îndrumări. Nu ne naștem părinți și dincolo de lucrurile pe care le faci instinctiv sau că așa ai învățat, ai nevoie de alte învățăminte. Multe dintre ele le găsim în cărți, scrise/spuse de psihologi sau pedagogi.

Din această categorie face parte cartea "Prietenii buni – ajutați-vă copilul să lege prietenii" de Hilary Pereira, apărută la editura Curtea Veche.

"Vorbiți cu copilul despre sprijinul de care beneficiați din partea propriilor dumneavoastră prietenii, despre motivele pentru care i-ați ales și despre modul în care vă simțiți știind că aveți pe cineva din afara familiei în care puteți avea încredere", spune Pereira, una dintre cele mai prolifiche autoare pe teme de educație pentru părinți. Unele din sfaturi le știi sau sunt de bun simț – "La vârsta la care merg la școală, copiii au adesea prietenii pe care îi vor păstra până la liceu. Fetele încep să se judece tot mai mult în funcție de atitudinea celorlalți față de ele și tot mai puțin în funcție de aprobarea părinților", iar altele îți sunt de un real folos: "Atunci când copilul este mai mare, jucați cu el jocuri în care el trebuie să se gândească la sentimente – de exemplu cereți-i să enumere toate cuvintele asemănătoare ca înțeles cu fericit sau trist, care îi vin în minte. Cereți-i să imite o expresie fericită, tristă, nervoasă, nerăbdătoare, înspăimântată. Spuneți-i să menționeze toate modalitățile care îi vin în minte prin care alți copii și adulți îl fac fericit".

M-am orientat și mi-am notat mai mult lucruri pentru intervalul de vârstă 9-11 ani (în care se încadrează și fiica mea), pentru a o putea ajuta să-și lege prietenii mai trainice, nu superficiale ca până acum. De exemplu, la capitolul încrederea în sine am aflat că la vârsta ei va fi încântată să petreacă mai mult timp cu prietenii și să doarmă împreună cu ei, să coopereze în jocuri de echipă și în activități de grup (ceea și știam) și că va manifesta un interes crescut față de sexul opus (ceea nu știam!!!). Mi-a fost confirmată ideea conform căreia trebuie să o susțin și să o laud poate mai mult decât merită, pentru că va pleca în viață cu acest bagaj și va deveni mai puternică dacă este sigură pe ea: "Ca părinți, trebuie să facem un efort conștient pentru a-i copleși cu laude pe copiii noștri" și "Copilul se evaluează pe sine, înainte de toate, după modul în care îl privesc și-l tratează părinții săi – și în funcție de cum reușesc aceștia să-i transmită sentimentele respective". Am observat că cei mici sunt răutăcioși unii cu alții și nu știu să fie diplomați. De asemenea, știu, din proprie experiență, că glumele proaste ale unora te pot face să suferi foarte mult dacă ești o persoană sensibilă. Autoarea spune, în acest sens, că, în cazul unui complex de inferioritate dezvoltat de copil, pentru a-și păstra respectul de sine are nevoie să știe, acum mai mult decât oricând, că acasă este susținut. Cum ar trebui să reacționeze părinții? "Amintiți-vă toate lucrurile pe care le face bine și vorbiți-i despre cele mai importante calități ale lui, subliniind faptul că este o persoană mult prea drăguță ca să fie lăsată deoparte mult prea mult timp și că, dacă un grup de copii nu-i prețuiește cu adevărat prietenia, nu merită ca el/ea să vrea să facă parte din el".

Ascultarea e uneori singura soluție pe care o avem la îndemână ca părinți. "Adesea tot ce își dorește un copil care întâmpină o problemă în plan social, este ca părinții săi să audă ce are el de spus și să înțeleagă ce simte și prin ce trece. Evitați să-i dați prea multe sfaturi referitoare la cum să se descurce, căci acest lucru îi poate submina respectul de sine".

Copilul tău se integrează greu? Pare că nu-și poate face prietenii? E oare ceva în neregulă cu el? Nu te îngrijora! Această carte îți explică, pas cu pas, cum se construiesc relațiile de prietenie, unde

Invitație la lectură**Invitație la lectură****Invitație la lectură**

întâmpină dificultăți și care sunt problemele pe care le au, în fiecare etapă a dezvoltării lor. Hilary Pereira le arată părinților cum să-și ajute cel mai bine copilul. Prin diverse sfaturi practice, îi învață cum să le clădească celor mici încrederea în sine, cum să identifice eventualii agresori printre colegi și cum să le arate ce înseamnă camaraderia adevărată. Conștientizarea propriei valori este, în opinia autoarei, esențială pentru copii, aceștia putându-și face astfel prieteni cu ușurință.

Printre cele mai importante seturi de informații prezentate aici, putem enumera: crearea unui mediu propice dezvoltării stimei de sine a copilului, facilitarea interacțiunilor sociale timpurii, încurajarea sentimentului de unicitate a copilului și a

aptitudinilor necesare pentru cultivarea unei relații de prietenie. De asemenea, părinții sunt încurajați să-i transmită copilului valori și îndrumări esențiale, de a-și asuma responsabilitatea pentru greșelile pe care le face, de a-și cere iertare atunci când este cazul, de a ști cum să se ferească de copiii care tachinează, și, nu în ultimul rând, de a ști cum să-și recapete întotdeauna încrederea în sine.

Hilary Pereira este fost editor al publicației Mother & Baby. Este renumită pentru contribuțiile aduse celui mai mare site britanic pe probleme legate de creșterea copiilor și coautoare a cărții **Your Pregnancy**. Are publicate alte două titluri cuprinse în seria editată sub egida Prentice-Hall. De profesie jurnalist, a colaborat la o varietate de proiecte cu diverse ziare importante din Marea Britanie, site-uri și publicații.

Un studiu internațional de cercetare, desfășurat pe o perioadă îndelungată și publicat în 1998, a arătat că acei copii care aveau un prieten apropiat la vârsta de 11 ani au avut ca adulți un sentiment al valorii proprii mai dezvoltat decât cei care nu aveau un astfel de prieten și, de asemenea, că era mai puțin probabil ca ei să sufere de depresie pe termen lung. Dacă manifestă interes față de cuvinte, încurajați-o/încurajați-l să inventeze povești sau născociți împreună jocuri cu cuvinte.

Întrebați-l adesea care sunt calitățile pe care le admiră cel mai mult la prietenul lui și care sunt aspectele care nu-i plac așa de mult. Reacțiile copiilor la dezamăgiri, umilințe și situații stânjenitoare sunt adesea mai dramatice decât cele ale adulților, deoarece încrederea în ei înșiși este încă în proces de formare și de aceea este fragilă și adesea nepusă la încercare. Exersând laudele la adresa copilului dvs, veți reuși cu timpul să deveniți convingător – iar el va căpăta tot mai multă încredere în el, cu fiecare reacție pozitivă din partea dvs. Dacă îi transmiteți frecvent un mesaj fericit, această atitudine va deveni automată. În acest mod, va începe să-și evalueze pozitiv valoarea și realizările și să creadă toate lucrurile bune pe care i le-ați spus. Una dintre lecțiile cele mai utile pe care le putem da copiilor noștri este aceea că este absolut normal să facem greșeli – asta este o parte acceptată și probabilă a vieții.

Luați în serios temerile lui, chiar dacă vă par nefondate sau neînsemnate. Bunătatea, respectul, răbdarea, loialitatea și cumințenia sunt toate calități minunate pe care ar trebui să i le lăudați adesea și de care copilul dvs. ar trebui să fie, pe bună dreptate, mândru. S-a demonstrat că afirmațiile pozitive cresc respectul de sine. Psihologii au calculat că este nevoie de zece laude pentru a contracara efectul unei singure critici.

Studiile științifice au arătat că practicarea unui sport sau a altei activități fizice poate duce la creșterea respectului de sine, iar eliberarea de endorfine (hormonii fericirii) produsă de exercițiul fizic, poate accentua starea de bine. Lăsați-i timp și spațiu pentru a reflecta, a-și aduna resursele de energie și a merge mai departe – asigurați-vă doar că știe că poate apela întotdeauna la dvs. pentru a primi sprijin. Ideea e să-i arăți că e captivant să-ți asumi riscuri și că, uneori eșecul face parte din învățare.

Micii scriitori**Micii scriitori****Micii scriitori****Micii scriitori****Iarna**

Anul acesta iarna a întârziat din nou. Am așteptat-o mereu și într-un târziu a venit într-o trăsură cu cai albi, împrăștiind pretutindeni, fulgi de zăpadă. Crăiasa Zăpezii s-a făcut simțită încă din prima zi, când a frigul a pus stăpânire peste tot, de ceea pământul s-a acoperit repede cu o pătură groasă de fulgi albi, iar vacanța era deja pe drum. Când a aflat, Regina Gheții a început să pregătească decorul pentru mult așteptata vacanță. A pus beteală albă pe toți brazi, a transformat lacul într-o oglindă mare de cristal și a așezat țurțuri argintii la streșinile caselor. L-a ajutat pe Moș Nicolae să pună daruri în ghetuțele copiilor, iar pentru că asta i-a luat foarte mult timp și abia dacă reușise să treacă pe la toți micuții, s-a gândit că ar trebui să vorbească cu Moș Crăciun să-și roage spiridușii să pregătească repede cadourile de pus sub brad, ca nu cumva să nu aibă timp să ajungă la toți copiii cuminți, care i-au scris scrisori. Noaptea ajuta și ea spiridușii, împachetând cutiile cu hârtie colorată, iar ziua alunga norii cenușii și supărați, lăsând soarele să zâmbească și să strălucească timid, așezând mii de diamante pe zăpada imaculată. Și toate astea pentru noi, copiii. Cum am putea să nu iubim iarna?

Radu Cristian, clasa a VI-a, Prof. Cecilia Popoaiea

Visul unui pisoi

A fost o dată un pisoi micuț, pufos și tare drăgălaș. pe care un om rău l-a abandonat, undeva, aproape de școala noastră. Era trist, murdar, înfometat și înghețat de frig. Nu-și dorea decât să găsească pe cineva care să îi dea măcar ceva de mâncare. Obosit și înfrigurat a adormit, iar eu cred că a visat pe cineva care îl va iubi și va avea grijă de el. Cred că visul i-a dat curaj să miaune, cu ultimele puteri, pentru a cerși milă.

Astfel l-a găsit doamna bibliotecară, care l-a luat acasă, l-a spălat, i-a curățat blănița de scai și i-a dat de mâncare, apoi l-a adus la bibliotecă să ne împrietenim cu el.

"Pufuleț", pentru că a primit și un nume, a devenit acum pisoiul tuturor copiilor care vizitează biblioteca. Toți îl iubim mult și în fiecare zi mergem să ne jucăm cu el și să-i spunem povești.

Puiu Ioan Casian, clasa a II-a, prof. inv. Carmen Munteanu

Iarna

Nici nu știți cât de mult am așteptat să vină iarna. În fiecare dimineață, priveam pe geam, sperând că voi vedea întreaga natură ascunsă sub mantia de nea a iernii. O vreme nu s-a întâmplat nimic, până când, într-o zi am zărit pe geam, o steluță albă. Era un fulg de zăpadă. Primul fulg de nea din această iarnă. Apoi am văzut încă unul și încă unul.

În scurt timp au început să cadă tot mai mulți, ca într-o ploaie gingașă, albă. Tot văzduhul era cucerit de steluțe argintii, care pluteau uneori leneșe, iar, alteori se grăbeau să ajungă pe pământul înghețat, pentru a-l îmbrăca. În doar câteva minute, zăpada a vopsit totul în alb. Copacii păreau dați cu var, iar crengile golașe aveau acum o haină albă care să le țină de cald. Zăpada acoperise, în grabă, pădurea adormită, așternuse o pătură pufoasă peste dealurile supărate de atâta frig, iar casele somnoroase abia dacă se mai zăreau. În doar câteva clipe, iarna reușise să schimbe toată înfățișarea satului.

Apânteii Ana, clasa a VI-a, prof, Cecilia Popoaiea

'Banda lui Bujor'- Hangu - 1946

